

"כשדניאל ישן ישן כל העולם"

הלילה זה הלילה השני של דניאל מתחת לאדמה, דניאל ישן והוא כבר לא חולם על קרבות בלבנון, על אש שנורית לעברו ופוגעת בו. הורגת אותו. דניאל ישן מתחת להר של זרים. זר של חטיבת גולני וזר של פיקוד צפון, זר של ביי"ח ושל העירייה. דניאל ישן כבר כמעט 48 שעות, מאז שהעיניים שלו נעצמו בפעם האחרונה.

**"ציפור קטנה בקן השמש בטח גם
הרוח לא ישרוק עץ לא ישיר עליו"**

דניאל ישן והוא לא יודע שהרופא שניסה לטפל בו נפטר בבי"ח קצת אחרי ההלוויה שלו, דניאל לא יודע שהחברים שלו לא יכלו להגיע כי הקרב עדיין נמשך. דניאל ישן ולא יודע שכל העולם בוכה עליו עכשיו. דניאל ישן, והוא לא שמע את אבא שלו מדבר עליו מעל הקבר. אפילו מטח הכבוד לא העיר אותו וגם לא הבכי הנוראי מהקהל, כשאבא שלו סיפר איך הוא התרחק ונעלם לו מהעיניים בפעם ההיא האחרונה.

**"רק צל כוכב רחוק קורץ לו ממרומיו
כשדניאל ישן"**

דניאל נולד לפני 20 שנה בחורף של שנת 86'. גם לילדים של חורף 86' הבטיחו שכשהם יגדלו הם כבר לא ילכו לצבא. דניאל היה תינוק יפה, ילד יפה, נער. חייל במדים. דניאל כבר לא יהיה מבוגר. הוא לא יזדקן ולא יהיו לו קמטים. דניאל יישאר בן 20. דניאל רצה להיות קרבי, הוא התעקש והעלה פרופיל. דניאל התגייס לגולני בנובמבר 2004.

**"כשדניאל ישן שני פרפרי זהב
עודרים גומות של חן באודם לחייו"**

דניאל ישן, והוא לא הרגיש שהכניסו את הארון שלו לאדמה. דניאל כבר לא יראה את אחותו גדלה. הוא לא יהיה שם בבת מצווה שלה ולא ילווה את אחיו לגיוס. בגלל שדניאל נהרג אח שלו לא יתגייס לגולני. לדניאל יש שני אחים קטנים, שני הורים וגם סבא וסבתא. עכשיו יש גם קצינת נפגעים ותלולית עפר בחלקה הצבאית. עכשיו הוא ישן, באדמה. דניאל כבר לא חולם על שחרור וטיול לדרום אמריקה. הוא גם לא חולם על קרבות בלבנון ועל אש שנורית לעברו והורגת אותו. דניאל ישן אבל הוא כבר לא יחלום יותר לעולם.

**"ומלאכי מרום סביב למראשותיו
שומרים על החלום שהוא חולם עכשיו
כשדניאל ישן
דניאל ישן"**

(18/9/06)

**"תגיד, אתה דפוק? איך אתה לא מכיר את המשחק הזה?
לא יכול להיות שאתה לא מכיר. זה נקרא 'הוא כבר לא', וזה
מה שכולם משחקים כשנהרג להם חבר. אתה זורק את
השם שלו לחלל האוויר, וכל מי שמסביב צריך להשלים את
המשפט, לומה מה הוא כבר לא. גם אם זה באמצע משחק
כדורגל, כל אחד מהנוכחים חייב לתרום אסוציאציה. רצים
עם זה שעות לפעמים. קבל דוגמה."**

(מתוך "אם יש גן עדן"/ רון לשם)

דניאל כבר לא יצא הביתה בשבת. דניאל לא יידע שהיתה הפסקת אש, והוא לא יידע כמה מתו לנו
אחריו. דניאל לא יצא מלבנון, כשיצאו משם בפעם השנייה. דניאל לא יהיה פז"מניק שכבר לא
טוחן שמירות ומטבחים, דניאל לא יזדכה על ציוד בבקו"ם. דניאל לא יטוס לדרום אמריקה או
הודו בשביל לחפש את עצמו. דניאל לא ילמד באוניברסיטה ולמרות שהוא היה יכול להגיע רחוק,
דניאל כבר לא ימצא תרופה לסרטן או לאיידס.

דניאל כבר לא יידע איך נגמר הקרב במרכבה, הוא לא יידע שהרופא נהרג כשניסה לטפל בו
ושהמ"מ שלו נפצע קשה. דניאל לא יידע איך כל המחלקה באה אליו הביתה, ישר מלבנון, וסיפרה
להורים שלו מה היה שם, דניאל לא יידע כמה אנשים ישבו בחדר שלו בשבעה ודיברו רק עליו.
דניאל כבר לא יידע איך כולם בכו נורא בהלוויה כשאבא שלו סיפר איך הוא התרחק לו מהעיניים
בפעם האחרונה.

דניאל כבר לא ייראה את אחותו גדלה ולא יכיר את החבר הראשון שיהיה לה. הוא לא יוכל
להחליט אם הוא מספיק טוב בשבילה או לא, הוא אפילו לא יהיה שם כשהיא תחגוג בת מצווה.
דניאל לא ילווה את אח שלו לגיוס שלו ולא יוכל לרדת עליו שהוא גיובניק, כי אם הוא יהיה
גיובניק זה רק בגללו. דניאל לא יתאהב, הוא לא יתחתן ולא יהיו לו ילדים. הוא גם לא יידע איך
הבנות של הכיתה בכו מעל הקבר שלו ואיך החברים מגולני סיפרו להורים שלו איזה תותח הוא
היה.

דניאל כבר לא יידע שזה לא נכון מה שתמיד אומרים - שהזמן מרפא, כי אפילו הנצח לא ירפא את
הכאב שהמוות שלו גרם. דניאל כבר לא יידע איך כולם בכו עליו בסוף השבעה ובשלושים, כאילו
שבכלל לא עבר חודש מאז. ואת כל הדברים שיעשו לזכרו, הוא כבר לא יראה. דניאל כבר לא יידע
איך כולם בוכים עליו ומתגעגעים אליו נורא, וחושבים על כל אותם דברים שהוא כבר לא יעשה
לעולם.

מכתב מבת של ידידים